

Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení... (Žalmy 130,7)

„Dočkej času, jako husa klasu.“ Takovýmto rčením mne k mé nelibosti jako dítě často uklidňovali rodiče, když jsem projevoval, dětem tak přirozeně vlastní, nedočkavost. Nutnost čekání míváme i my dospělí většinou spojenou s napětím, nudou či nervozitou. Co vlastně myslí žalmista tím jinak asi obecně nepopulárním čekáním? K čemu nás to spolu s Izraelem nabádá? Proč zase jen čekat? Nač? Na Hospodina? A to máme jen tak sedět a čekat? On je pryč? Vždyť, když na něj máme čekat, znamená to, že tu není! Tak my budeme zatím raději něco dělat, ne?! Jako bych se sám viděl. Neschopnost si udělat čas k zastavení. Pocit, že všechno je jen na mě. A pak se děsím tváří v tvář vyhoření hrozícímu zvláště těm, kdo pracují s lidmi. Ale před tím nás vlastně žalmista chrání. „Spomal' máš privysokú rýchlosť. Vnímam ju len šiestym zmyslom!“ zpívá populární slovenská zpěvačka a přidává se tak ke zpěvu našeho žalmisty. Vždyť o to jde! V tichu se zklidnit. Meditovat. Kontempletovat neboli rozjímat. Začít přemýšlet nad tím, že očekávání na někoho znamená, že od něj něco očekáváme. Spoléháme na to, že s něčím hodnotným přijde. Jinak bychom přece na něj nečekali. Žalmista radí očekávat na Boha, a tudíž spoléhat na jím nabízené vzácné hodnoty, kterými jsou milosrdenství a vykoupení. Hodnoty vzácné obzvláště v čase přísných soudů osobních či mediálních. Hodnoty, které zachraňují v časech, kdy peníze a ekonomika můžou zotročovat. A tak tyto hodnoty Boží zachraňující lásky můžou prostřednictvím nás – čekajících – pomáhat. Například těm, kteří se kvůli nedostatku majetku, zdraví či pro stáří krčí na výspě pozornosti a úcty naší společnosti.

Radim Žárský